

[Elisabeth Bruun Olesen]

Pr. 1. oktober 1984 var der stadig væk over 13.000 unge, der ikke havde en praktikplads. Alene inden for HK-området var der over 7.000, overvejende piger. Det er faktisk kun 1.040 færre end i 1983. Så undervisningsministerens stadige pralen med, at det går fremad, er en sandhed, der må tages med meget, meget store modifikationer.

Det korte af det lange er, at vi endnu er meget langt fra målet at få oprettet det tilstrækkelige antal lære- og praktikpladser pr. år. Frivillighed hjælper ikke, det viser alle erfaringer. Tilskud hjælper heller ikke. Folketinget kommer ikke uden om at lovgive om, at både offentlige og private arbejdsgivere skal oprette det nødvendige antal lære- og praktikpladser i forhold til produktionens art og antallet af ansatte på en arbejdsplads.

Hvis vi går til et andet område og kigger på ungdomsudvalgets tanker om et sammenhængende undervisningsforløb, må man sige, at Uffe Gravers-rapporten om gymnasieskolens fremtid galoperer totalt i den forkerte retning. Den lægger lige netop op til større vægt på de enkelte fag, udenadslære i modsætning til arbejds metode, finkultur i modsætning til materialeanalyse og litteraturanalyse. De kristent klassisk-borgerlige kundskabsområder sættes i højsædet i modsætning til en samfundsanalyse. Indlæring kommer til at stå over for kritik og ren naturvidenskab i modsætning til anvendt teknologi og samspillet mellem teknologi og samfundet. Rapporten styrer den politiske disciplinering.

Der er meget, meget langt fra den skole, Uffe Gravers-udvalget, regeringen og undervisningsministeren står for, til de visioner, der er i ungdomsudvalgets betænkning, hvor man snakker om en samordning af ungdomsuddannelserne for at modvirke den eksisterende opsplitning mellem teoretiske og praktiske ungdomsuddannelser. Uffe Gravers-udvalget repræsenterer borgerskabets eliteskole, og hvordan de unge, der er slæbt igennem den mølle, skal blive kritiske, kreative, selvstændigt tænkende unge, som fru Connie Hedegaard var inde på, er der vist ikke ret mange andre end de borgerlige der kan svare på.

Vi er enige i de forsøg, udvalget lægger op til: at man skal have heldagsskole på nogle udvalgte folkeskoler for at se, om man kan tilrettelægge undervisningen på en helt anden måde.

Så vil jeg gå over til FN og ungdomsåret. Der er faktisk ikke afsat én eneste krone af den borgerlige regering til økonomien i ungdomsåret. Dansk Ungdoms Fællesråd har fået 1,5 mill. kr. fra tipsmidlerne, sagde undervisningsministeren, og det er såmænd så sandt, som det er sagt, men det er penge, som Dansk Ungdoms Fællesråd under alle omstændigheder ville have fået. Nu er de blot øremærket ungdomsåret.

I øvrigt har undervisningsministeren lagt op til, at ungdomsåret skal foregå på græsrodsplan, og det lyder da også godt, men det er igen ord, der ikke giver mening, for ungdommen og græsrodderne får jo ingen penge. Det betyder altså nul kroner. Jeg tror ikke, at undervisningsministeren har tænkt sig at give penge til f.eks. BZ-bevægelsen i København. Nej, når han snakker om græsrodder, så betyder det, at der ikke kommer noget økonomi bag ved det.

Det er derfor alt for let for statsministeren at stå her og i blomstrende, alfaderlige, smukke vendinger sige: hvor er det godt, det der står. Men hvad gør vi ved det? Ingenting. Vi gør i alle tilfælde ikke noget ved det, der koster penge. Handlingen består primært i, at vi skal have den berømte pjece om, hvordan unge på lokalt plan kan deltage f.eks. i at bestyre skolens idrætsfaciliteter uden for skoletiden og lege lidt med skolens EDB-anlæg. Det er et fattigt og totalt utilstrækkeligt perspektiv. Det, der burde gøres noget ved, var selvfølgelig ungdomsarbejdsløsheden, så vi ikke stadig væk havde over 65.000, og så vi havde praktikpladser nok. Det er ikke forkert at lege med et idrætsanlæg, men det er nu rarere at lege med et idrætsanlæg og samtidig vide, at man kan få et arbejde, når man er færdig med legen.

Det bliver igen og igen sagt fra de borgerliges side, at kvinderne skal ind i mandefagene, og jeg har sagt det flere gange, men jeg vil godt gentage det: jeg mener også, at kvinder skal ind i mandefag, men det er igen et utilstrækkeligt perspektiv. Totalt set har vi i dag 1 pct. kvinder i mandefag, og der går altså utrolig mange år, inden vi har fået så mange ind, at kvindearbejdsløsheden er afskaffet. Det er forkert at fremhæve det som det eneste ene. Vi må også have flere kvindearbejdspladser inden for f.eks. sundhedsområdet.